

Reiņa pandēmijas laika piezīmes

Jau trešā nedēļa, kopš Liepājas ielas ir gandrīz tukšas. “Pilsēta, kurā piedzimst vējš” ir mainījies līdz nepazīšanai.

Pēdējos gadus es vismaz piecreiz nedēļā īgņojos par to, ka no rīta būs agri jāceļas, lai ietu uz skolu, bet tagad būtu gatavs celties pat pusstundu agrāk, lai viss būtu pa vecam. Draugus gan var satikt internetā, kur dragājam videospēles, bet es tomēr dotu priekšroku īstam basketbolam. Labi, ka vēl drīkst iziet ārā paskriet gar jūru! Vējš gan pūš nežēlīgi, bet garastāvoklis pēc tam ir uzlabojies vismaz divreiz.

Mācības notiek internetā, bet skolotāji nez kāpēc domā, ka mums ir milzum daudz brīva laika, un ir uzdevuši tik daudz mājasdarbu, ka man pietiktu vēl dažām nedēļām.

Ronalds, mans vecākais brālis, pagaidām ir iestrēdzis Antverpenē. Viņš bija aizbraucis uz Beļģiju studēt arhitektūru *Erasmus* apmaiņas programmā. Vakar runājām *WhatsApp* un smējāmies, vēderu turēdami, ka neviens taču nevarēja iedomāties, ka studijas notiks viņa īrētajā istabīnā. Taču viņš nenokar degunu un saka, ka tālmācība esot labi organizēta. Tur gan ierobežojumi esot daudz stingrāki, gandrīz viss ir slēgts, izņemot pārtikas veikalus, bet ārā drīkst iet ne ilgāk kā uz stundu.

Ronalds pastāstīja, ka viņa bijušie klasesbiedri meklējot lietotus datorus, kurus to īpašnieki vairs neizmanto. Tas tāpēc, ka ne visiem skolēniem Latvijā ir pašiem sava ierīce, ar kuru piedalīties mācībās. Puiši tos iztīrot no datiem, savedot kārtībā un atdodot tiem, kam vajag. Viņi jau esot savākuši kādus divdesmit. Ronalds lūdza, vai es varētu skapī sameklēt viņa veco datoru un atdot Gatim, kurš pēc dažām dienām piebraukšot, tikai pirms tam vajagot pārkopēt fotogrāfijas un citus failus.

Es uz ātru roku cepu pankūkas, jo mamma ar tēvu ir aizbraukuši uz veikalu, lai nopirktu pārtiku vecmammai. Mana vecmamma ir īsta gardēde – atsūtījusi sarakstu ar četriem sieriem un vēl visādiem produktiem, piekodinādama neaizmirst konservus kaķiem. Var jau saprast, jo viņa ir veģetāriete, bet abi kaķi nav nekādi spinātu ēdāji. Viņa ir sameklējusi veco šujmašīnu un šuj auduma maskas, ko izdalīs pagastā.

Mamma žēlojas, ka varot tikai atstāt iepirkumu somas pie durvīm un parunāties pāri pagalmam, jo pensionāri ir riska grupā un pie tiem nedrīkst ciemoties. Taču, ja tā padomā, tad kurzemnieki vienmēr ir bijuši atturīgi un buču uz vaiga dod tikai pirms vai pēc ilgas prombūtnes.